

Гарнитури на прозорцитѣ.

Не съмъ челъ послѣдния романъ на г. Леонъ Додѣ: les Morticoles, излѣзълъ лани въ Парижъ; но отъ отзивитѣ и цитатитѣ на вѣстниците тамъ, разбрахъ, че, les Morticoles — тая дума несжществува у Ларусса и ще означава нѣщо, като *человѣкоѣдци* — разбрахъ, че този романъ има за прѣдмѣтъ безсърдечieto на медицинската наука, която неотстъпва прѣдъ никакви жестокости, за да обогати склада си съ плоדותѣ на нови опити и наблюдения — надъ живото мѣсо.

Има тамъ епизоди ужасни отъ страдания въ болницѣ, подъ хирургический ножъ на доктора; болнитѣ — тѣ тамъ нѣматъ име, а номера — служатъ за бездушно вещество на научни изслѣдвания и интересни открития въ тайната областъ на молекулитѣ и ткаитѣ на животний организмъ.

Человѣческата съвѣсть се възмущава отъ подобни сцени, тѣ оприличаватъ стаята за операциитѣ на касапница за овцетѣ. При зрѣлището на тие настрѣхни ужаси, умътъ не иска да види крайната, хуманната цѣль, що се гони чрѣзъ тѣхъ. Ти останахъ потрепенъ, а хладнокръвието на учения професоръ прѣдъ тѣхъ си обяснявалъ чрѣзъ нѣмане сърдце у него, или чрѣзъ присжтствието на такова — но звѣрско — прѣдположение и въ двата